

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2168	Κυριακὴ Β' Νηστειῶν (Μάρκ. 2,1-12) 24 Μαρτίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Εἰκόνες τῆς ἁμαρτίας

«Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» (Μάρκ. 2,5)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Ἄσᾶς εἶνε γνωστό. Διηγεῖται ἓνα θαῦμα. Τί εἶπα, ἓνα; Λάθος, **δύο θαύματα** διηγεῖται. Ἄν πιστεύετε μόνο τὸ ἓνα, δὲν εἶστε Χριστιανοί· ἂν πιστεύετε καὶ τὰ δύο, καὶ μάλιστα **τὸ δεύτερο**, τότε εἶστε. Δύο θαύματα λοιπόν· τὸ ἓνα μικρό, τὸ ἄλλο μεγάλο· τὸ ἓνα ὁρατό, τὸ ἄλλο ἀόρατο. Θέλω **νὰ τὸ πιστέψετε!** Κι ὄχι ἀπλῶς νὰ τὸ πιστέψετε, ἀλλὰ καὶ **νὰ τὸ ζήσετε**· γιατί τὸ δεύτερο θαῦμα μπορεῖ νὰ γίνη καὶ δικό σας!

***

Τὸ μικρὸ θαῦμα ποῖό εἶνε; Ἐναν ἀσθενῆ, **ἔνα παράλυτο** ποὺ δὲν μπορούσε νὰ κουνήσῃ οὔτε χέρια οὔτε πόδια, νεκρὸ ἄταφο, τέσσερις σπλαχνικοὶ ἄνθρωποι τὸν σήκωσαν ὅπως σηκώνουν ἓνα φέρετρο καὶ τὸν πῆγαν στὸ Χριστό. Καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε: «Ἐγείρε καὶ ἄρον τὸ κράβαττόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου» (Μάρκ. 2,11). Καὶ ἔφτασε αὐτὴ ἡ διαταγὴ γιὰ νὰ γίνη τὸ θαῦμα. Τὰ ναρκωμένα νεῦρα ζωντάνεψαν, ἡ δύναμις του ἐπανῆλθε, κι ὅπως ἡ ἀκρίδα τινάζεται στὰ χορτάρια τώρα τὸ καλοκαίρι, ἔτσι τινάχτηκε πάνω, σὰν νὰ τὸν πέρασε ῥεῦμα. Ἀμέσως **στάθηκε ὄρθιος** καί, αὐτὸς ποὺ δὲν μπορούσε νὰ σηκώσῃ οὔτε τὸ κουτάλι του γιὰ νὰ φάῃ καὶ τὸν τάζαν ἄλλοι, πῆρε στὴν πλάτη του ὁλόκληρο κρεβάτι καὶ μπροστὰ στὸν κόσμον ξεκίνησε καὶ **πῆγε στὸ σπίτι του!** Τὸ εἶδαν ὅλοι καὶ θαύμασαν. Αὐτὸ εἶνε τὸ μικρὸ θαῦμα.

–**Μικρὸ τὸ λές;** θὰ πῆτε. Στὴν Ἀθήνα εἶνε τὸ Ἄσυλο Ἀνιάτων μὲ παραλύτους ποὺ μένουν στὰ κρεβάτια ἀκίνητοι· ὅλοι οἱ γιατροὶ δὲν μποροῦν μὲ τίποτα νὰ τοὺς κάνουν νὰ κουνηθοῦν. Ἄν πάῃ τώρα ἓνας πιστὸς παπᾶς καὶ σταυρώσῃ ἓναν ἀπ' αὐτούς, καὶ πιστεύῃ κι ὁ ἀσθενὴς πιστεύουν καὶ οἱ συγγενεῖς, καὶ σηκωθῇ ὄρθιος, δὲν θὰ φωνάξουν ὅλοι ὅτι ἔγινε θαῦμα;

Ναί, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε μικρό· εἶνε σὰν τὸ πρῶτο ἀπ' τὰ δύο ποὺ λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Τὸ δεύτερο, **τὸ μεγάλο θαῦμα**, ποῖό εἶνε; Ἐπα-

ναλαμβάνω· ἂν δὲν τὸ πιστέψετε ματαιῶς πᾶτε στὴν ἐκκλησία, καὶ ἂν δὲν τὸ ζήσετε Πάσχα δὲν κάνετε. Ποῖό εἶνε τὸ δεύτερο;

Λίγα λεπτὰ πρὶν τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας ὁ Χριστὸς, ἔκανε ἓνα ἄλλο θαῦμα, **τρισημέριστο ἀλλὰ ἀόρατο**. Τὸ πρῶτο ἔγινε λέγοντας «Ἐγείρε καὶ ... ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου»· τὸ δεύτερο ἔγινε μὲ τὰ λόγια «Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» (ἐ.ἀ. 2,5). Εἶνε μικρὸ αὐτό; Μὲ τὴν πρώτη διαταγὴ θεράπευσε τὸ κορμί, μὲ τὴν δεύτερη θεράπευσε κάτι ἀνώτερο, τὴν ψυχὴ· μὲ τὴν μία θεράπευσε τὸ φθαρτό, μὲ τὴν ἄλλη θεράπευσε τὸ ἄφθαρτο καὶ αἰώνιο καὶ ἀθάνατο.

Σήμερα μόνο **τὸ κορμὶ ὑπολογίζουμε**· μόνο ὅταν αὐτὸ θεραπευθῇ καὶ σωθῇ ἀπὸ κάποια ἀσθένεια, τότε δοξάζουμε τὸ Μεγαλοδύναμο, εὐγνωμονοῦμε τὸ γιατρὸ καὶ γράφουμε εὐχαριστήριο στὶς ἐφημερίδες. Ἀκοῦμε ἀρρώστια, ἀκοῦμε καρκίνο, καὶ μᾶς πιάνει τρόμος· ἀλλὰ ἀκοῦμε ἁμαρτία, καὶ κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν συγκινεῖται. Ποῖό εἶνε σοβαρότερο, ὁ καρκίνος ἢ ἡ ἁμαρτία; Ἀκοῦμε τὴν ἁμαρτία καὶ γελάμε. Δὲ βαριέσαι! λέμε. Καὶ ἂν παρουσιαστῇ κανένας ἱεροκήρυκας αὐστηρὸς, δυσφοροῦμε.

Αὐστηρὸς; Ἐπρεπε στὰ χρόνια μας νὰ ζῆ ὁ Πρόδρομος ἢ ὁ Ἡλίας ἢ ὁ Χρυσόστομος, καὶ θὰ βλέπαμε ποιὸς μπορεῖ νὰ σταθῇ ἀπὸ τοὺς κεραυνοὺς καὶ μύδρους ποὺ ἐξαπέλυαν αὐτοί. Τώρα μὲ κολακεῖς κρατιόμαστε· ἂν δουλέψῃ κόσκινο ἀποστολικό, δὲν ξέρω πόσοι θὰ μείνουμε. Ὅταν κάποιος ἱεροκήρυκας μιλήσῃ γιὰ ἁμαρτία καὶ αἰώνιο κόλασι, τὸν λένε καθυστερημένο. Ἡ ἁμαρτία ὅμως δὲν εἶνε παιχνιδάκι ἀγιοβασιλιάτικο γιὰ παιδιά. Ξέρετε **τί εἶνε ἡ ἁμαρτία; Κάτι πολὺ σοβαρό**. Θὰ πῶ 3 - 4 παραδείγματα, γιὰ νὰ σᾶς δώσω μιὰ εἰκόνα τῆς.

***

■ Ἡ γῆ αὐτὴ ποὺ πατοῦμε, μὲ ὅλα ὅσα ἔχει πάνω τῆς, τί εἶνε; Μιὰ σταγόνα στὸν ὠκεανό, ἓνα κουκκὶ ἄμμου μέσα στὸ σύμπαν μὲ τὰ ἀν-

αρίθμητα άστέρια του, πού μοιάζουν σαν καντηλάκια σ' έναν άσύλληπτο ναό. Άπειλοϋν οί άθεοι όθι θα κλείσουν τους ναούς και θα σβήσουν τους πολυελεύς. Σβήστε τους λοιπόν! Έχει ό Θεός στον οϋρανό πολυέλεο και άμέτρητα καντήλια τά άστέρια· αϋτά μπορείτε να τά σβήσετε; "Όλα αϋτά είνε δημιουργήματά του. Τό λέει σήμερα ό άπόστολος· «*Σϋ κατ' άρχάς, Κύριε, τήν γήν έθεμελίωσας, και έργα τών χειρών σου είνε οί οϋρανοί*» (Έβρ. 1,10 = Ψαλμ. 101,26). Σϋ, Θεέ μου, λέει, έφτειαξες τή γή και όλα τά ώραιά πού βλέπουμε. **Θαϋμα ή Δημιουργία.**

Μεγαλύτερο όμως θαϋμα είνε ή **άρμονία** και **τάξις**, τ' ότι όλα αϋτά βρίσκονται στη θέσι τους, πειθαρχοϋν σαν στρατιώτες, κινοϋνται με μαθηματική ακρίβεια. Γιατί ό Δημιουργός σε όλα τά δημιουργήματά του, άπ' τά μεγαλύτερα μέχρι τό μόριο τής ύλης, έβαλε νόμους, τους φυσικούς νόμους. "Όλα λειτουργοϋν έπί τή βάσει τών νόμων, κανένα δέν έκτρέπεται από αϋτούς. Στην ώρα τους είνε όλα· «*Ό ήλιος έγνω τήν δύσιν αϋτοϋ. Έθου σκότος, και έγένετο νύξ*» (Ψαλμ. 103,19-20)! αϋτός είνε ένας άπ' τους ώραιότερους στίχους του Ψαλτηρίου.

—Μά τί έπαθες; Έφυγες άπ' τό θέμα σου. Είπες όθι θα μιλήσης περι άμαρτίας, και μάς μιλάς για φυσικούς νόμους;...

Δέν έφυγα άπ' τό θέμα. Θέλω να πώ και να τονίσω, όθι μέσα στην άρμονία του σύμπαντος ύπάρχει μία δυσαρμονία, μία άταξία· στη «συναυλία», πού παίζουν όλα, τό αϋτί του Μαέστρου συλλαμβάνει μιá παραφωνία. Ό κόσμος όλόκληρος σαν μιá κιθάρα παίζει τον ύμνο του Δημιουργοϋ «Αίνείτε αϋτόν τά πάντα, ή σελήνη, τό χιόνι, τ' άστέρια, μικρά - μεγάλα, οί πάντες αινείτε τον Θεόν» (βλ. Ψαλμ. 148ος). Άλλά μέσα στην άρμονία ύπάρχει μιá **δυσαρμονία**, μιá **άταξία**, ένα **φάλτσο**. Ποιό; Η άμαρτία του ανθρώπου!

■ "Όπως στα άλλα δημιουργήματα ό Θεός έθεσε νόμους, έτσι και στον άνθρωπο. "Όχι νόμους φυσικούς αλλά ήθικούς, πού είνε άνώτεροι. Μή μοϋ μιλάτε για νόμους ανθρώπων σαν αϋτούς πού ψηφίζει ή βουλή, νόμους του κράτους. Για ένα νόμο όμιλώ έγώ· νόμο αιώνιο, άκατάλυτο, άθάνατο. Ποιός είνε αϋτός; Είνε τό θέλημα του Θεοϋ, πού εκφράζεται με δύο τρόπους· με τή φωνή τής συνειδήσεως (άγραφος νόμος) πού ύπαγορεύει «Κάνε τό καλό και φεϋγε άπ' τό κακό», και με τό γραπτό νόμο του Εϋαγγελίου, τήν άγία Γραφή, πού λέει «*Έκκλινον από κακοϋ και ποιήσον άγαθόν*» (Ψαλμ. 33,15). Τί είνε λοιπόν ή άμαρτία; Είνε **άνομία**, είνε ή παράβασις του θείου νόμου όπως λέει τό Πνεϋμα τό άγιο· «*ή άμαρτία εστιν ή άνομία*» (Α' 1ω. 3,4).

■ "Όπως στη φύσι όλα κινοϋνται πάνω στην τροχιά του φυσικού νόμου, έτσι κι ό άνθρωπος πρέπει να κινηται επάνω στον πνευματικό νόμο του θείου θελήματος. Τό κάνει; Άν τό έκανε, θα ύπήρχε άρμονία, ή γή θα ήταν παράδεισος. Κάνοντας όμως τήν άμαρτία ξεφεϋγει από τήν τροχιά του, εκτροχιάζεται. Η άμαρτία λοιπόν είνε **έκτροχιασμός**, παράβασις του νόμου πού ό Θεός έβαλε μέσα του.

■ Παρ' όλα αϋτά τήν άμαρτία όχι μόνο τήν κάνουμε άφοβα, αλλά και τή γευόμαστε εϋχαρίστως. Τό λέει ή Γραφή· Θα 'ρθουν χρόνια πού ό άνθρωπος θα πίνη τήν άμαρτία σαν ένα ποτήρι δροσερό νερό τό καλοκαίρι (βλ. 1ωβ 15,16). Σαν παγωτό· άλλ' αϋτό τό «παγωτό» θα βγή στο τέλος φαρμάκι, παράθειο· καταστροφή, όλεθρος, πανωλεθρία. Γιατί ξέρεις τί **βάρος** έχει ή άμαρτία; "Όχι μόνο ή πιό βαρεία (π.χ. μοιχεία, πορνεία, κλοπή, φόνος, πλαστογραφία, διάρρηξις...), αλλά κι αϋτή πού θεωρείται ως πιό μικρή, π.χ. τό ψέμα. Έλάτε να ζυγίσουμε στην πλάστιγγα του Εϋαγγελίου τό ψέμα. Βάλε στο ένα μέρος τό «ψεματάκι» πού είπες στη μάνα σου ή στον προϊστάμενό σου. Ξέρεις πόσο βάρος έχει; Έλα να τό σηκώσης. "Όχι ένας αλλά και χίλιοι δέν μπορούμε να τό σηκώσουμε. Κι όχι μόνο έμείς οί άμαρτωλοί. Έλάτε Παναγία, έλάτε οί άγιοι, οί άγγελοι και αρχάγγελοι, «*τά Χερουβιμ και τά Σεραφίμ, έξαπτέρυγα, πολυόμματα, μετάρσια, πτερωτά*» (θ. Λειτ.), έλάτε κάτω στη γή να σηκώσετε τό βάρος. Άδύνατον, μένει ακίνητο!

—Μά τότε, πάτερ, μάς άπελπίζεις!...

* * *

"Όσο μπορούσε, άδελφοί μου, ό παράλυτος να σηκώση τό κουτάλι του, άλλο τόσο μπορεί και ό άμαρτωλός να σηκώση τό άμάρτημά του. Ποιός λοιπόν τό σηκώνει; Οϋτε άγγελος οϋτε αρχάγγελος. Ποιός τότε; Τό πιστεύεις; — φθάσαμε στο καίριο σημείο. Ποιός; «*Δεϋτε προσκυνήσωμεν και προσπέσωμεν Χριστώ τῷ βασιλεϊ ήμῶν Θεῷ*»! Αϋτός σήκωσε τό βάρος τής άμαρτίας. Στο άλλο μέρος τής ζυγαριάς έπεσε — τί· **τό αίμα του Χριστοϋ μας** πού είνε στο δικοπότηρο. Μιá σταλαγματιά —τί λέω—, ένα ηλεκτρόνιο του αν πέση στο άλλο μέρος τής ζυγαριάς **μαζι με δάκρυα ειλικρινοϋς μετανοίας**, πανηγυρίζουν τότε στον οϋρανό οί άγγελοι. Θαϋμα μέγα γίνεται όταν στο έξομολογητήριο άκουσθή ή φωνή του Χριστοϋ «*Τέκνον, άφέωνται σοι αί άμαρτίαι σου*» (Μάρκ. 2,5).

Νά τό θαϋμα τό μέγα, πού είθε να τό νιώσουμε, να τό πιστέψουμε και να τό ζήσουμε.

(†) **έπίσκοπος Αϋγουστίνος**